

De hedendaagse “westerse samenleving” wordt als beschaving gezien. Waar mogelijk, (in de derde wereld landen of landen waar oorlog heerst) wordt deze wijze van leven geleerd als een must om structuur te krijgen en de mens in zijn of haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

Dit is een zeer nobel streven. De mens leren om in zijn of haar eerste levensbehoefte te voorzien. Wij, “de mensen in de Westerse Samenleving”, zijn echter te ver doorgeschoten in deze gedachten.

De hedendaagse 24 uurmaatschappij laat ons echter totaal niet meer datgene doen wat nodig is om te kunnen leven. Stelt de eisen van een ieder op een zo onmenselijk hoog niveau dat daarmee ook voor velen de grenzen bereikt zijn. Wanneer deze personen niet in balans zijn, ontstaan de meest uiteenlopende klachten. De klachten zullen per persoon variëren. Bij de één zal dit eerst van psychische aard zijn en bij de ander van lichamelijke aard. Dat de druk die de mensen zichzelf opgelegd hebben, de oorzaak is van dit fenomeen, zal iedereen op den duur moeten erkennen.

Willen we echter nog langer op deze wijze ons leven leiden? Zelfs de jeugd gaat al gebukt onder een scala aan afspraken of planningen (die al dan niet door de ouders zijn opgelegd).

Een kind krijgt niet meer de gelegenheid om kind te zijn. Dit ook weer met alle gevolgen van dien. Juist de kinderen zijn onze toekomst. Leer hen dat materie niet hetgeen is waarom het draait, maar het doen waaraan je plezier beleeft, datgene wat je een goed gevoel geeft en waarin je gelooft.

Dat is nou net het probleem, de reden van alle onrust en daar wringt nou de “zo gehete schoen”. Wanneer een ouder niet tevreden is met datgene wat hij/zij heeft bereikt (of doet) in het dagelijks leven, zal een kind in dit gezin bijna nooit de kans krijgen om een eigen identiteit te ontwikkelen. Dit zorgt in het hele leven van een mens voor problemen. Die al dan niet weer een mogelijke ziekte als gevolg hebben. Wanneer een ieder zich daarvan bewust is zal het leven er vele malen beter uitzien.

Niet het salarisstrookje, de auto, woning of de bankrekening brengt vreugde in het leven van de mens. Jezelf kunnen zijn met het doen van de dingen die je leuk vindt, zijn in feite naast de eerste levensbehoefte van belang en dat is ook hetgeen een ouder zijn of haar kind bij mag brengen. Wanneer een ieder zichzelf kan zijn, (natuurlijk wel met de nodige structuur), zal een mens veel minder snel in onbalans raken, waardoor hij/zij een leven kan leiden zonder zorgen en of negatieve emoties.

Wanneer we de maatschappij (en daarmee de wereld) willen veranderen, zullen we hier tijd en energie in moeten steken. Bent u net als wij van mening dat we hier snel mee moeten starten en heeft u daarvoor de mogelijkheid en de middelen, help ons dan om dit te realiseren. Dit is geen hersenspinsel maar de waarheid van mensen die weten hoe veel mensen zich voelen in de wereld van vandaag.

Daarnaast is het van het grootste belang dat er gekeken wordt naar de behoefte die een klant/cliënt/patiënt heeft aan zorg, "de zorgbehoefte". Ieder mens is uniek, zelfs wanneer twee mensen eenzelfde diagnose hebben gekregen, hoeft de ontwikkeling van de ziekte, maar ook het stadium waarin een mens zich bevindt nog niet gelijk te zijn.

De kwaliteit van leven, die een persoon er zelf aan geeft, bepaalt in hoeverre er een zorgbehoefte is. Dat geldt ook voor termen als "zinloos medisch handelen". De enige die dat kan en mag bepalen is de klant/cliënt/patiënt zelf.

Communicatie is daarbij van het allergrootste belang. De wijze van communiceren is natuurlijk weer sterk afhankelijk van de persoon, de situatie en daarnaast de wijze waarop de persoon, kind, volwassene of oudere, geleerd heeft te communiceren en hoeveel tijd en aandacht hieraan besteed is. Kan de persoon zijn/haar gevoelens onder woorden brengen? Is het mogelijk, om de ervaring die hij/zij heeft te delen en dit communicatief toe te lichten? Tijd is geld en vaak is geld de reden waarom er geen energie wordt gestopt in het ontwikkelen van de communicatie.

Spraak-taal ontwikkeling is iets wat voor ieder mens mogelijk zou moeten zijn, ongeacht de kosten die dit met zich meebrengt. Alleen wanneer iemand zich verstaanbaar kan maken, kan hij/zij zich uiten. Wanneer een persoon 16 jaar oud is, is hij volgens de wet wils bekwaam. Dan zou het voor een persoon ook mogelijk moeten zijn om over zijn eigen situatie te beslissen. Wanneer de situatie, de verblijfplaats (en of dit bij de laatste nu thuis of in een zorginstelling is), niet de mogelijkheid biedt om een persoon, 100% aandacht te geven zal er gezocht moeten worden naar een oplossing. Het mag nooit zo zijn dat een persoon zich niet kan of gaat ontwikkelen doordat hij/zij gevangen zit in een situatie.

Het belang van de persoon moet altijd voorop staan, zelfs wanneer er daarvoor medische wetten overschreden moeten worden. Zelfs al overschat men, (de arts, behandelaar, zorgverlener, ouder) daarbij menselijke verwachtingen. Dit laatste wordt ook wel eens een "medisch ethisch dilemma" genoemd. De objectiviteit van de kwaliteit van leven is natuurlijk iets wat niet vast te leggen is. Niemand dan de persoon zelf, (die leeft met of geconfronteerd wordt met een bepaalde aandoening), kan de kwaliteit van leven bepalen. Er zijn geen standaard regels voor. Wanneer je deze namelijk zou gaan hanteren, kun je geconfronteerd worden met inschattingfouten, die ervoor zorgen dat je iemand overschat of onderschat. Deze verantwoording zou je als arts/behandelaar/zorgverlener/ouder/instantie nooit op je moeten willen nemen.

Wanneer er een beslissing genomen wordt door een zorgverlener, arts, verpleegkundige of bij een wilsonbekwaam persoon door een ouder of verzorger, zal dit in de meeste gevallen zijn op basis van “wetenschappelijke ervaring”. Zou het goed gaan dan is er geen enkel probleem. In het geval van een verkeerde diagnose, inschatting of behandeling, zal de schuld altijd op de wetenschap geschoven worden. Men wist tenslotte niet beter. Doordat de techniek en de communicatieve middelen steeds beter ontwikkeld worden, zijn er op dit moment legio mogelijkheden waardoor mensen over hun eigen situatie kunnen beslissen, mits er maar tijd en aandacht aan besteed wordt, of nog beter, het hen maar geleerd wordt.

Nee, of het is niet mogelijk, mag wat betreft het bijbrengen van communicatieve vaardigheden, voor niemand, maar in het bijzonder in de zorg, nooit meer voorkomen. Duidelijk moet zijn, dat de kwaliteit van leven niet bepaald wordt door te kijken naar de dingen die een persoon niet meer kan. Het is belangrijk om te kijken naar de dingen die een persoon wel kan, deze zorgen ervoor dat iemand kan genieten. Ook dit beslist en bepaalt iemand weer helemaal zelf en is niet in cijfers uit te drukken door een ander dan de persoon zelf. Het is van groot belang dat je je als persoon kunt ontwikkelen, dat geeft je als mens een doel, reden om te willen leven, zin van het bestaan. Alle informatie en kennis delen, zowel met de betreffende persoon als met de arts, behandelaar, zorgverlener, ouders en of instanties, zijn naast het geven van voorbeelden vanuit eigen ervaring, waarbij men alle details en mogelijkheden noemt cruciaal.

Positief blijven zorgt er vaak voor dat mensen ziektes overwinnen, wanneer een ziekte niet overwonnen kan worden deze stagneert. Helaas zijn er ook gevallen bekend waarbij een persoon zelfs met een positieve instelling, zieker wordt en mogelijk komt te overlijden. Wat er uiteindelijk voor zorgt dat de ene persoon iets overwint, er bovenop komt en of het tegenovergestelde ervan, verslechtert of eraan overlijdt, heeft te maken met allerlei factoren. Aandacht en oprechte interesse kunnen evenals een positieve instelling een bijdrage leveren aan de kwaliteit van leven. Daarnaast de mogelijkheid om je als mens te blijven ontwikkelen. Bij dit laatste is ook het kunnen communiceren weer van het grootste belang.

Waar het eigenlijk om gaat is, hoe de persoon zich voelt, welke emoties hij beleeft, wat de ervaringen in zijn/haar leven met hem/haar doen of hebben gedaan. Wanneer je als zorgverlener, familie of zelfs vrijwilliger hier een positieve bijdrage aan kunt leveren, zal dit ervoor zorgen dat iemand geniet. Dit bepaalt uiteindelijk de werkelijke kwaliteit van leven. De keuze ligt altijd bij de persoon zelf.

TOP 10 van meest belangrijke punten voor een “leven” in de zorg:

1. Opvoeden of het werk doen vanuit je hart, met honderd procent aandacht, bij alles wat je doet, is voor iedereen belangrijk en zeker in de zorg van het grootste belang.
2. Iedereen moet de kans krijgen, kunnen (leren) communiceren. Het onder woorden brengen van emoties en gevoelens. Wanneer praten niet mogelijk is, zal er voor een alternatief communicatiemiddel gekozen moeten worden. Het maakt daarbij niet uit of dit is door het gebruik van plaatjes, een computer of dat er andere mogelijkheden aan worden geboord. Het gaat erom dat een persoon duidelijk kan maken wat er is, wat er speelt of wat er gewenst is, dit is cruciaal.
3. Luisteren, zien, voelen en begrijpen wat voor een persoon, een mens van belang is (en het maakt daarbij niet uit of dit een klant/cliënt/patiënt/ouder/kind betreft), zal ieder mens als eerste moeten leren.
4. Het stellen van open vragen zal iedereen, met name de ouder, verzorgende voor hij/start met het ouderschap, de opvoeding (of in het geval van de arts/behandelaar/verzorgende/hulpverlener tijdens de opleiding) moeten leren.
5. In beide situaties geldt dat je altijd informatie moet kunnen delen met de persoon in kwestie. Helder taalgebruik en niet alleen “de klacht” bespreken zonder rekening te houden met de persoon waarom/waarover het gaat. Het gaat om een mens, en daarom zul je die er ook altijd bij moeten betrekken.
6. Oplossingen aandragen is goed, mits je de keuze maar bij de persoon zelf laat. (Dit laatste natuurlijk alleen wanneer iemand wils bekwaam is of wanneer deze persoon dit door een ongeval of ziekte niet meer is, de persoon die hiertoe bevoegd is).
7. In alle gevallen kijken of “de oorzaak” te achterhalen is? Ook dit geldt zowel voor een ouder/verzorgende of iemand die in de zorg werkzaam is.
8. Wanneer men alleen de symptomen bestrijdt, zal er in de meeste gevallen weer een nieuwe klacht optreden of men houdt juist de klacht in stand.
9. Een persoon, kind, volwassene of ouder, zal altijd commitment moeten tonen, wanneer dit niet gebeurt, zal er nooit resultaat behaald worden.
10. Alle opties bekijken, de voors en de tegens laten weten. Alleen dan kan iemand een objectieve keuze maken. Ook dit is aan de persoon, een eigen keuze, om hier zelf over te beslissen en in het geval van een persoon die niet wils bekwaam is, zal de beslissing door een bevoegd persoon genomen moeten worden.